

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9CoPr/5/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5919201953
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5919201953.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci žalobcu: S. Q., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom T., XXXXX I., Srbská republika, štátny občan Srbskej republiky, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s.r.o., so sídlom Radlinského 1735/29, Dolný Kubín, IČO: 50 120 000, proti žalovanému: ARMOD, s.r.o., so sídlom Hviezdoslavovo námestie 213, Námestovo, IČO: 36 717 835, zastúpenému JUDr. Antonom Tabačákom, Ph.D., advokátom so sídlom kancelárie Oravský Biely Potok 82, Oravský Biely Potok, IČO: 42 221 919, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, č. k. 9Cpr/22/2019-211 zo dňa 24. mája 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Ružomberok zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy v celkovej výške 11 014,73 eur brutto, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce (ďalej už len „ZP“), keď prihliadol na právoplatný rozsudok tamojšieho súdu č.k. 9Cpr/22/2019-152 zo dňa 10. 06. 2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline 9CoPr/6/2020-187 zo dňa 26. 11. 2020, ktorým súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru medzi účastníkmi zo dňa 27. 09. 2019 je neplatné. Pri výpočte náhrady mzdy vychádzal z ust. § 134 ZP, keď za rozhodné obdobie považoval kalendárny štvrtrok - obdobie júl 2019 až september 2019, tak ako to zdôvodnil v bode 9. dôvodov napadnutého rozsudku. Neprihliadol na námietky žalovaného týkajúce sa nároku na náhradu škody, ako i zníženia náhrady mzdy, čo odôvodnil v bodoch 10. až 11. dôvodov napadnutého rozsudku. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádzal z ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi ako úspešnému účastníkovi náhradu trov voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaný. Žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie dôvodiac tým, že prvoinštančný súd nevykonal vo veci dostatočné dokazovanie, a preto je jeho rozhodnutie predčasné. Tak ako v priebehu prvoinštančného konania, i v odvolacom konaní tvrdil, že rozviazanie pracovného pomeru okamžitým skončením z jeho strany bolo v súlade s právnymi predpismi, pričom žalobcovi bolo už v minulosti zaslané tiež upozornenie na závažné porušenie pracovnej disciplíny a v oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru žalovaný konkrétne uviedol, že pracovný pomer končí z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny, na

ktoré bol upozornený práve listom zo dňa 27. 09. 2019. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že nespĺnil hmotnoprávne podmienky potrebné pre platné ukončenie pracovného pomeru okamžitým skončením. Keďže zamestnanec nevyužil svoje právo a nezvolil si zástupcu, žalovaný bol oprávnený ukončiť pracovný pomer okamžite aj bez predchádzajúceho prerokovania so zástupcami zamestnancov. V tejto súvislosti poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 45/1972. So žalobcom uzavrel pracovný pomer na dobu určitú v trvaní až dvoch rokov, čo preukazuje, že plánoval ho zamestnávať dlhodobo, rovnako ako aj ostatných zamestnancov, ktorí si plnia svoje povinnosti, ale po tom, čo žalobca odcudzil pohonné hmoty, jednoznačne porušil pracovnú disciplínu, čo viedlo k ukončeniu pracovného pomeru. V konaní bolo taktiež preukázané, že žalobcovi bola mzda vyplácaná zákonným spôsobom a dokonca vo vyššej výške ako je minimálna mzda požadovaná pre výkon jeho funkcie. Túto skutočnosť napokon potvrdil i sám žalobca, keď čiastočne zobral svoj návrh späť.

3. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo svojom vyjadrení žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Žalovaný sa podľa jeho názoru pokúša o to, aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie, pričom ale nenapáda rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade mzdy, ale prakticky právoplatný rozsudok Okresného súdu Ružomberok, ktorým bolo rozhodnuté o neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Celé odvolanie podľa jeho názoru pôsobí chaoticky, keďže rozhodnutie o neplatnosti skončenia pracovného pomeru medzi účastníkmi je právoplatné a vykonateľné, a preto i súd prvej inštancie postupoval správne, keď z takéhoto rozhodnutia vychádzal pri rozhodovaní o nároku na náhradu mzdy.

4. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

6. Tak ako to napokon konštatuje i žalobca vo svojom vyjadrení prostredníctvom právneho zástupcu, žalovaný v odvolaní prakticky neuviedol, v čom vidí nesprávnosť napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k nároku na náhradu mzdy, ktorý bol predmetom tohto konania a o ktorom súd i napadnutým rozsudkom rozhodol. Pokiaľ poukazoval na okolnosti, za ktorých malo dôjsť k okamžitému skončeniu pracovného pomeru medzi účastníkmi, tu je potrebné zdôrazniť (tak ako to správne konštatoval i prvoinštančný súd), že tieto skutočnosti boli predmetom konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru medzi účastníkmi, bolo o nich rozhodnuté právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č.k. 9Cpr/22/2019-152 zo dňa 10. 06. 2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 9CoPr/6/2020-187 zo dňa 26. 11. 2020, a preto ani odvolaciemu súdu v tomto konaní neprislúchalo preskúmať vecnú správnosť tohto už právoplatného rozhodnutia.

7. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania súd vychádzal z ust. § 396 ods. 1 CSP s použitím ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi ako úspešnému účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie.

8. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval

v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).